

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΠΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρα. 6.—Ἑξωτερικοῦ δρα. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πάντοτε ἔμπροσ. — Αἱ ὑποχρεώσεις τῶν Ὁρθόδοξων. — Εὐαγγ. γελ. κὺν κήρυγμα Παντοῦ Χ. Δουληγέρη. Ὁ ἀγαθὸς σπέρμα. — Μορφώτα τῆν κολυβίαν. — Πίστις. — Ἐμπιστοσύνη. — Ἀποστολὴς. — Ἀποκρίσεις, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Πρὸς τοὺς συντάκτας τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», ὑπὸ Μιχ. Γ. Παλιανοῦ. — Διὰ τοὺς σκανδαλίζοντας, (κατὰ τὸν Χρυσόστομον). — Ἡ προστασία τῶν γυναικῶν, κατὰ τὸν Χρυσόστομον. — Ποικίλα. — Σηλώσεις. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα «Ἀνακλίσσεως».

ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΜΠΡΟΣ

Τοῦτο ἄς εἴναι τὸ σύνθημα τοῦ χριστιανοῦ. Πάντοτε ἔμπροσ ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς.

Οὐδέποτε ὀπίσω, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε στάσιμος. Βιάζεται καὶ προοδεῖν, βιάζεται καὶ ἀναβαίνειν, ἰδοὺ ὁ νόμος.

Ποῦ ἐντέλλεσαι νὰ φθάσῃς χριστιανέ; Εἰς τὸν οὐρανόν. Δὲν ἔχεις λοιπὸν νὰ χάσῃς καιρὸν· εὔτε ἔωρα, ἀλλ' εὔτε λεπτόν.

Ἡ ὁδοπορία εἶναι ἐπίπονος καὶ μακρὰ· καὶ ὁ δρόμος δύσκολος καὶ ἀνηφορικὸς.

Θὰ φθάσῃς εἰς τὸ ἄπειρον· ὑψηλὰ λοιπὸν φέρε τὰς πτέρυγας σου, καὶ ὑπὲρ τὸν ἁετὸν τάνυε αὐτάς.

Καλεῖσαι νὰ φθάσῃς πρὸς τὸν Θεόν. Βιάζε λοιπὸν. Ἐμπρός, ἀδελφέ μου, πάντοτε ἔμπροσ.

Ὁ ἔχθρος σὲ διώκει ὀπισθεν. Ἐμπρός διὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃς.

Ὁ Χριστὸς προηγείται ἔμπροσθέν σου. Ἐμπρός καὶ σὺ μὲ δλας τὰς δυνάμεις σου, διὰ νὰ τὸν φθάσῃς.

Τὸ στάειν εἶναι κίνδυνος. Τὸ προχωρεῖν εἶναι σωτηρία.

Διὰ τοῦτο πάντοτε ἔμπροσ.

Ἐμπρός διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔμπροσ διὰ τὸν λιμένα, ἔμπροσ διὰ τὴν ἀσφάλειαν, ἔμπροσ διὰ τὴν δόξαν, ἔμπροσ διὰ τὸν στέφανον, ἔμπροσ διὰ τὴν ζωὴν.

Εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων δρόμου ἔστι ἀμιλλῶνται τίς

νὰ προπεράσῃ. Ἐμπρός, πάντοτε ἔμπροσ, εἶναι τῶν ἀγωνιζομένων ὁ πόντος καὶ ἡ φιλοτιμία, καὶ τοῦτο ἐμψυχώνει τὰ ἀποκαρτωμένα μέλη των, καὶ πτεροῦναι τοὺς πόδας των, καὶ γλυκαίνει τοὺς ἰδρώτας, καὶ κάμνει ἀναλαθὸν τὸν κάματον.

Ἐμπρός, πάντοτε ἔμπροσ, ἄς εἴναι καὶ δλος τοῦ χριστιανοῦ ὁ βίος. Ὁ ἀγωνιστὴς Θεὸς σὲ βλέπει. Βίλος, πτηνόν, ἀνέμος γίνου, ἀδελφέ μου, καὶ πέτα πάντοτε ἔμπροσ.

Βίσιλεια αἰώνιος εἶναι τὸ βραβεῖον τῆς νίκης σου.

Πτερῶσαι λοιπὸν, καὶ τρέχε, πέτα, πέτα ἀκούριστος, ταχύς, ἄφθιστος.

Ὅπισω ἡ ἀτιμία, ἔμπροσ ὁ θρίαμβος.

Ὁ θάνατος ὀπίσω, ἔμπροσ ἡ ζωή.

ΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Καμαρώνομεν ὅτι εἰμεθα ὀρθόδοξοι. Καὶ εὐλόγως. Εἶναι τίτλος τίμιος καὶ σεμνός, διὰ τὸν ὁποῖον δυνάμεθα καὶ ὀφειλομεν νὰ ἐγκαυχώμεθα. Ἀλλὰ μόνον ἔταν καὶ εἰμεθα ἄξιοι αὐτοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἐν ἐξ αὐτοῦ ἔχομεν νὰ περιμένωμεν, περισσὸν φόβον καὶ τρόμον.

Ὅσο ἑνωτέρα ἡ τιμή, τόσο ἑνωτέρα καὶ ἡ εὐθύνη. Οἱ Γάλλοι λέγουσιν ὅτι ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει. Πολὺ περισσώτερον ἡ Ὁρθόδοξία. Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς πρέπει νὰ εἴναι καὶ ὁ τέλειος χριστιανός. Τέλειος εἰς πίστιν καὶ τέλειος εἰς ἀγάπην καὶ τέλειος εἰς ἡθικὴν ζωὴν.

Τὸ ὁρθῶς φρονεῖν ἐπιβάλλει καὶ τὸ ὁρθῶς πράττειν.

Κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον, ἐρμηνεύοντα τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν θὰ κριθώμεν μόνον ἀπὸ τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πολιτείας, ἥτοι ἀπὸ τοῦ βίου μας. Διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως θὰ ἐξετασθῶμεν ἂν ἐδώκαμεν ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ στέγην καὶ φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν καὶ ἐπίσκεψιν, εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου μας ἀποβλέπει.

Κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσόστομον ἡ θέσις τοῦ ἀπροσέκτου,

τοῦ ἀμελοῦς, τοῦ ἀνήμερου πιστοῦ—ὃν ὁ τοικοῦτος πιστός δύναται νὰ ὀνομασθῇ—εἶνε χειρότερα καὶ βαρυτέρα ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἀπίστου. Ὁ γὰρ λοιπὸν οἱ ὀρθόδοξοι καυχώμεθα διὰ τὴν πίστιν μας, ὡς τρέμωμεν διὰ τὴν καύχησίν μας, μήπως ἕνεκα τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας φανώμεν ἀνάξιοι αὐτῆς.

Τὸ σύμβολον τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας δὲν ἐδόθη μόνον διὰ τὸ σῶμα μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καρδίαν μας καὶ διὰ τὰ ἔργα μας.

Ὁμολογοῦμεν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀνακηρύττομεν τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε ἀγία· ἄγιοι λοιπὸν ἂν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε ἁγιωμένη· ἀνώτεροι λοιπὸν μὴ ὡς εἴμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε ἀποστολική· τὰ ὑποδείγματα λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων ἂν ἀκολουθῶμεν καὶ ἡμεῖς.

Ὁμολογοῦμεν τὸ Πνεῦμα τὸ ζῶον. Ζῶσαν λοιπὸν ἂν ἔχωμεν τὴν ψυχὴν μας. Ἡ πίστις μας ἂν ἐνεργῇ δι' ἀγάπης, ἥτοι διὰ τηρήσεως· βλῶν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις δι' ἡμᾶς ἐσαρκώθη καὶ δι' ἡμᾶς ἐσταυρώθη καὶ δι' ἡμᾶς τοῦ θανάτου τὰς παρὰ τὴν ἐκείνου ἐκένωσε. Νεκροὶ ἂν εἴμεθα ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ ζῶμεν μόνον ἐν Χριστῷ.

Εἴμεθα ὀρθόδοξοι; Ἀς εἴμεθα καὶ ἀνέρετοι. Ὁ πρῶτος εἰς τὴν πίστιν ὀφείλει νὰ εἶνε πρῶτος καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀλλως ἡ λάμπρις τῆς ὀρθοδοξίας θὰ γείνη πῦρ κατακαίων δι' αὐτόν.

Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δὲν ὑφίστανται δικαιώματα ἄνευ κα-θηκόντων, ἀλλ' ἐκ τούτων γεννῶνται καὶ ἐπ' αὐτῶν στηρί-ζονται. Καὶ ὅταν ἐλλείψῃ ἡ βάσις, ὑποκάτω αὐτῆς ὑπάρχει ἡ ἄβυσσος.

Εἶσαι ὀρθόδοξος; Ἀποδείξέ το. Πῶς; Διὰ τῆς δικαιοσύνης σου. Πῶς; Διὰ τῆς ἀγάπης σου.

Δεῖξέ με εἰς τὴν χριστιανὴν πραγματικὴν ὡς ἄτομον, ὡς μέλος οἰκογενείας, ὡς μέλος τῆς κοινωνίας, ὡς μέλος τῆς πολιτείας. Καὶ οἰκοδόμησον συνεκτικῶς, ἀντὶ νὰ τὰς κρημνίσῃς.

Ἔτο εἰς εὐσέβειαν πρῶτος· εἰς ὑπομονὴν πρῶτος· εἰς ἀνταρ-νησιν πρῶτος· καὶ πρῶτος εἰς τὸ γρηγορεῖν καὶ προσεύχε-σθαι, εἰς τὸ εἰρηνοποιεῖν καὶ μακροθυμεῖν, εἰς τὸ μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, εἰς τὸ πάσχειν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης.

Καὶ τότε καμάρεω διὰ τὸν τίτλον σου, τὸν τοῦ ὀρθο-δόξου.

Διότι, πρῶτος εἰς τὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς πίστεως, πρῶτος εἰς τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτοῦ χρέη, θὰ εἶσαι καὶ πρῶτος καὶ εἰς τὴν δόξαν καὶ πρῶτος εἰς τὴν τιμὴν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΤΤΜΑ ΙΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Ο ΑΓΑΘΟΣ ΣΠΟΡΟΣ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται,

Τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦ φανερώμεν τὰς σκέψεις ἡμῶν, εἶναι ὁ προφορικὸς ἢ ὁ γραπτὸς λόγος.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι πάντες δὲν ἔχουσι τὰς αὐτὰς σκέψεις, διότι ἀπ' ἀλλήλων διαφέρουσι κατὰ τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν μόρφωσιν καὶ κατὰ τὰς διαφόρους πεποι-θήσεις καὶ δοξασίας, ὑπάρχει διὰ τοῦτο τόση ποικιλία καὶ διαφορὰ λόγου, ὅση εἶναι ἡ ποικιλία τῶν διαφόρων αἰσθημά-των καὶ φρονημάτων.

Ὑπάρχουσι λοιπὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις λόγοι σοφοὶ καὶ λόγοι μωροὶ, λόγοι σοβαροὶ καὶ λόγοι χυδαῖοι, λόγοι ἡθικοὶ καὶ λόγοι ἀνῆθικοι, λόγοι εἰλικρινεῖς καὶ λόγοι ἐπίβουλοι, λόγοι ἐκπνευματιστικοὶ καὶ λόγοι κτηνώδεις, λόγοι ἀληθεῖς καὶ λόγοι ψευδεῖς, λόγοι ἰδιοτελεῖς καὶ λόγοι αὐτοθυσίας, λόγοι φωτίζοντες καὶ λόγοι σκοτίζοντες καὶ δηλητηριάζον-τες, λόγοι ὠφέλιμοι καὶ σωτηριώδεις καὶ λόγοι βλαβεροὶ καὶ ὀλέθριοι.

Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὅτι ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος δια-βαίνει ἐν μέσῳ πολλῶν παγίδων, διότι ὅπως μετὰ τοῦ καθα-ροῦ ἀέρος εἰσέρχονται εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ σώματος καὶ νοσογόνα δηλητηριώδη μικροβία, οὕτω καὶ εἰς τὸν ὄργα-νισμὸν τοῦ πνεύματος εἰσέρχονται καὶ δηλητηριώδεις ἰδέαι καὶ σκέψεις μολύνουσαι καὶ φθείρουσαι τὴν ψυχὴν ὅπως τὰ μι-κροβία τὸ σῶμα.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ἀδιδάκτοι καὶ ἡθικῶς ἀμαθεῖς ἄνθρω-ποι δὲν ἀντιλαμβάνονται τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποῖους διατρέ-χουσιν ἐκ τῶν πονηρῶν ἡθικῶν σπερμάτων, ἐκ τῶν φαύλων δῆλον ὅτι λόγων, καθὼς καὶ οἱ διανοητικῶς ἀπαίδευτοι δὲν δύνανται νὰ νοήσωσι τὸ ἐπιβλαβὲς καὶ τὴν ὑπάρξιν τῶν κα-κῶν ὑλικῶν σπερμάτων, τῶν ἀφάνων εἰς ἀόπλους ὀφθαλμοὺς μικροβίων τῆς ἀτμοσφαιρᾶς.

Ἀλλὰ οἱ ἡθικοὶ καὶ σώφρονες ἄνδρες κάλλιστα γινώσκου-σιν ὅτι τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ διέπει ὁ πανίσχυρος λόγος, δῆλον ὅτι ἡ γνῶσις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκπηγάζει ὡς ἀπὸ μητρὸς πᾶσα γενναία ἢ ταπεινὴ, σφύρουσα ἢ ἀφαιρῶσα πρᾶξις, ἀναλόγως δῆλον ὅτι τοῦ ποιοῦ τῆς γνώσεως, ἐκ τῆς ὁποίας γεννῶνται αἱ πράξεις.

Ὅταν θέλῃ τις νὰ μάθῃ τὸ ποῖον λαοῦ τινος ἢ ἔθνους, δὲν ἔχει ἄλλο τι νὰ πράξῃ εἰ μὴ μόνον νὰ μάθῃ τί οὗτος ἔχει ὡς κυρίαν πνευματικὴν τροφήν, τί δῆλον ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-στον ἀναγινώσκει καὶ ἀκούει. Καὶ ἂν μὲν μάθῃ ὅτι ὁ λαὸς ἐκεῖνος ἡθικολογεῖ καὶ ἡθικῶς συγγραφὰς ἀναγινώσκει, ὅτι πλεονάζει ἡ ἡθικολογία καὶ καθηκοντολογία, θὰ συμπεράνῃ ἀσφαλῶς ὅτι εἶναι ἡθικὸς καὶ γενναῖος, εὐδόκιμος ἐπο-μένως καὶ περὶ τοῦ μετὰ θανάτου εἰς πᾶσαν ἀγαθὴν καὶ σπου-δαίαν ἐπιχειρήσων.

Ἦν δὲ τὸν ἀντικεινὸν πληροφορηθῇ τις ὅτι εἰς λαὸν ἀναγι-νώσκει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκπολιτικούς καὶ φιλικὸς συγ-γραφὰς, τοῦθ' ὅπερ ἐν πολλοῖς παρ' ἡμῶν συμβαίνει, ἀσφαλῶς θὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, ἐρειδόμενον ἐπὶ σκληρῶν βί-σεων, τῶν φαύλων γνώσεων καὶ ἐννομιῶν τῆς ἰδιοτελείας καὶ τῆς φαυλοτήτος, παρῆλθεν ἐκ τῆς ἀρετῆς, δειλὸν καὶ ἀνικα-νον διὰ πᾶσαν σοβαρὰν καὶ γενναίαν ἐπιχείρησιν.

Οἱ ἄρχοντες, οἱ ὁκοῖοι δὲν μεριμνῶσιν, ὅπως οἱ λαοὶ αὐτῶν τρέφονται μὲ σοφὸς καὶ ἡθικὰς γνώσεις, καὶ δὲν ὑπολογίζουσι τὴν ἐξ αὐτῶν ἡθικὴν καὶ ὑλικὴν εὐρωστίαν καὶ δύναμιν, ὡς καὶ τὴν ἐκ τῶν ἀντιθέτων γνώσεων ταπεινωσιν καὶ ἐξασθενί-σιν, εἶναι πάντως διανοητικῶς ἀνάπηροι καὶ ἄγευστοι καὶ αὐτῶν τῶν στοιχειωδερῶν ἱστορικῶν γνώσεων.

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐξασθενίσας ἐν πολέμῳ τοὺς Ἀθη-ναίους, ὅτε ἐπεμψε πρέσβεις πρὸς συμμέρους αὐτῷ συθη-κολόγησιν, δὲν ἀπῆλθε παρ' αὐτῶν ὡς ὅσον οὔτε τὴν κατε-δάφισιν τῶν φρουρῶν οὔτε τὴν ἀπεμάρτυρσιν τῶν στρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν φυγάδευσιν καὶ ἐξορίαν τῶν βεβήλων Ἀθηναί-ων, Ἀριστείδου, Φωκίωνος καὶ λοιπῶν, διότι τὴν δύναμιν τῆς ἀναθάρρυνσης καὶ ἀντιτάσεως τῶν Ἀθηναίων δὲν τὴν ἔβλεπεν οὐδαμῶς ἀλλοχούειν εἰς τὸν πανίσχυρον λόγον, εἰς τὴν πυρίνην γλῶτταν τῶν Ἀθηναίων δητόρων.

Ὁ ἡθικὸς καὶ σοβαρὸς λόγος, ὁ ἐκ τῶν ὑψίστων ἡθικῶν ἀρχῶν ἀπορρέων, δίδει τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὑψηλὰ καὶ γεν-ναίας πράξεις καὶ τοὺς φύσει γενναίους καθιστᾷ ἔκτρομῆτους καὶ μυθώδεις ἥρωας καὶ αὐτοὺς τοὺς φύσει δειλοὺς κάμνει λέοντας ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ.

Ὁ δὲ φαῦλος καὶ ὑλιστικὸς λόγος ἐκ πείρας γνωρίζομεν ὅτι ἀπαρτίζει ἀγέλην λαγῶν καὶ χοίρων, ἀνθρώπους ἐν πᾶσι μωροὺς καὶ ἀμαθεῖς, μὴ διακρίνοντας τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκοτοῦ, τὴν ἡθικὴν ἀπὸ τῆς ἀνηθικότητος, τὴν κατ' ἄμφω ὑγίειαν ἀπὸ τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς σαπρίας.

Πᾶν ἔθνος, καὶ ἰδίᾳ τὸ ἡμέτερον, ἵνα ὀρθοποδέσῃ καὶ βε-δίσῃ ἀπροσκόπως τὴν ἐκπολιτιστικὴν δὲν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν μέγαν αὐτοῦ προορισμὸν, ἔχει ἀνάγκη ἰσχυροῦ ἡθικοῦ φωτός διαλύοντος τὰ σκότῃ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, ἔχει ἀνάγκη λόγου σοφοῦ, λόγου σοβαροῦ, λόγου ἡθικοῦ, λόγου εἰλικρινοῦς, λόγου ἐκπνευματιστικοῦ, λόγου αὐταπαρ-νήσεως, λόγου ἀληθοῦς, λόγου φωτίζοντος, λόγου ὠφελίμου καὶ σωτηριώδους, ὅπως δι' αὐτοῦ διαλυθῶσι καὶ διασκεδασθῶ-σιν οἱ διὰ τῶν καθ' ἡμέραν ἀθλίων δημοσιευμάτων ἐπιπολά-ζοντες λόγοι τῆς μωρίας, τῆς χυδαιότητος, τῆς ἀνηθικότη-τος, τῆς ἀνευλικρινείας, τῆς ἀποκτηνώσεως, τῆς ἰδιοτελείας, τοῦ ψεύδους, τοῦ σκοτοῦ, τῆς βλάβης καὶ τοῦ ὀλέθρου.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν τοσούτων ἐκ-τομυρῶν τῶν εἰς Χριστὴν πιστευόντων ἐθνῶν, τοιοῦτον ἡ-πλετον καὶ ἰσχυρὸν φῶς δυνάμενον νὰ διαλύσῃ καὶ τὸ πυκνὸ-τατον σκότος, εἶνε μόνον τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὁ λόγος καὶ τὸ φῶς τῶν πρὸ Χριστοῦ ἡθικολόγων καὶ σοφῶν ἐμαρτυρήθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ὅτι ἦτο ἐντελὲς ἀνίσχυρον νὰ διαλύσῃ τὰ εἰρημένα σκότῃ καὶ νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν τὰς καταπλημμυριστάς τὸν τότε κό-σμον παντοειδὲς κακίας, ἐνῷ ὁ Εὐαγγελικὸς σπόρος, ὁ

λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατέχει ἡθικὴν εὐρωστίαν τὴν κλήρη-ζωὴν τοῦ πνεύματος καὶ πᾶσαν τὴν ἐπ' ἀγαθῷ ἐνεργητικότητά καὶ ἐρευνητικότητά, καθ' ὃ λόγος ἐξῆλθεν καὶ ἐνεργήσας, διέλυσε τὸ σκότος τῆς ἀσεθείας καὶ ἀπέπλυνε τὸν βρόχρον τῆς ἁμαρτίας, ἐφώτισε δὲ πάντας τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους ἀνθρώπους, προσέτι δὲ ἐπάταξε καὶ ὥστε κεραυνὸς κατασυνέτριψεν ἄνευ πλαγίων μέσων καὶ οὐδενὸς ὑλικοῦ ὅπλου τὰς Ἰουδαϊκὰς δεισιδαιμονίας, τοὺς τῶν εἰδῶλων βωμοὺς καὶ τὰ σκήπτρα τῶν ἀνηθῶν δικαίων καὶ τυράννων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν Ῥωμαίων αυτοκρα-τόρων.

Ἡμεῖς δυστυχῶς σήμερον λιμώττομεν τὸν κατὰ τὸν Προ-φήτην λιμὸν τοῦ λιγδὸν ἄρτου ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκούειν λόγον Θεοῦ. Περ' ἡμῶν πάντα τὰ ἄλλα κράτη πα-ρολαβόντα τὸ Εὐαγγέλιον περισσεύουσι πνευματικῶν ἄρτων ἡθικῆς τροφῆς, ἐνῷ ἡμεῖς δίκην Ἀσώτων οὖν «λιμῶ ἀπολ-λύμεθα», διότι δὲν ἔχομεν ἀναλόγους ἀγαθοὺς σπαραῖς, καὶ ἀγνοοῦμεν τοῦτου ἕνεκα τὴν ὑψίστην ἀξίαν καὶ τὴν μεγί-στην σπουδαιότητα τοῦ ἀγαθοῦ σπόρου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅστις κέθηται ἐσφραγισμένος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, λιμωττόντων καὶ τῶν θεωρουμένων ὡς σκορῶν αὐτοῦ.

Ἐν παρ' ἡμῶν ὑπῆρχον πολλοὶ ἀγαθοὶ σπορεῖς τοῦ Εὐ-αγγελικοῦ Λόγου, πολλοὶ ἐμπνευσμένοι διδάσκαλοι τῶν ὑψηλῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, μεθ' ἧλθον τὴν φθορὰν τὴν ὁποῖαν ὑφίσταται, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν πα-ραβολὴν τῆς Κυριακῆς, ὁ σπόρος πίπτων «ὅτε μὲν παρὰ τὴν ὁδὸν», τὴν πεπτημένην δηλαδὴ συνείδησιν, ὅτε δὲ «ἐπὶ τὴν πέτραν», ἐπὶ τὴν ἐλαφρὰν δῆλον ὅτι καὶ σκλη-ρὰν συνείδησιν, ὅτε δὲ «ἐν γείτρῳ τῶν ἀκανθῶν», ἐν μέσῳ δηλαδὴ τοῦ πολυμερίμου, τοῦ σάλλου τῶν κυμάτων τῆς ὑλοφροσύνης, βεβαίως ὁ εὐαγγελικὸς σπόρος σπουδαιότατα θὰ ὠφελεῖ, διότι θὰ εἴπατε καὶ «ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγα-θήν», τὰς ψυχὰς δῆλον ὅτι τὰς ἀγνὰς καὶ αὐγενεῖς, τὰς ἐπιδεκτικὰς ἡθικῆς καλλιέργειας, βλαστάνων δὲ καὶ καρ-ποφορῶν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπολεῖ καρπὸν ἀκατοκταπλά-σιονα καὶ θὰ ἐγινόμεθα λογικὰ πρέσβευτα, ἀγαπῶντες καὶ ἀγαπώμενοι, εὐδαιμονίζοντες καὶ εὐδαιμονοῦντες, δηγχοῦντες καὶ δηγχοῦμενοι εἰς πᾶν καλὸν καὶ ὠφέλιμον ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Τοιοῦτοι δὲ οἵτις ἠθέλωμεν εἰσθαι τέκνα Θεοῦ κατὰ χάριν καὶ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τῆς αἰωνίου βασιλείας.

Καὶ ἀρῶ ἐλλείπουσιν οἱ ἀγαθοὶ σπορεῖς καὶ ἐστεῖρευσεν δι' ἡμᾶς τὸ «ζῶν ὕδωρ» τὸ ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου, ἀρῶ δὲν ἔχει εἰς τὰ ὀστά μας οὐδὲ κατὰ διαλείμματα ὁ ἀγνός καὶ θεῖος «ἥχος τῆς βιαίας πνοῆς», τὸν ὁποῖον ἐνωτί-σθησαν οἱ θεοὶ ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκο-στῆς, ὡς νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο διὰ τὴν ἡθικὴν καὶ ἐθνικὴν αυτοκτονίαν ἡμῶν, ἥνοιξαν ἐξ ἀντιθέτου ἀπαρητηρήτως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ διάφοροι ὑλισταὶ καὶ ἀσεβεῖς τὰς δηλητη-ριώδεις πηγὰς τῆς ἀσεθείας αὐτῶν, καὶ ἰδοὺ παριστάμεθα μάρ-τυρες ἀπαισίτου καὶ οἰκτροτάτου θεάματος, βλέποντες τὸν ἀσεβὴ μαρτυρισμὸν νὰ θρησκολογῇ ἐμπαικτικῶς διὰ τῶν ὀρ-γάνων του καὶ τὴν ἀνεπιστημοσύνην νὰ θεολογῇ.

Οἱ τεταγμένοι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς στρατευομένης Ἐκ-

κλησίαι πρὸς περιφρόνησιν τῆς πίστεως ἢ προσηλυτισμοῦ τῶν χριστιανισμῶν πλῆρωμα ἀπὸ τῶν πλεονέκτων ὑποδύων ἐχθρῶν, καὶ ἃς διδῶσιν αὐτὸ καὶ φωτίζουν, ὅπως γνωρίζῃ τοὺς κατηλεωμένους πρὸς πολιτικὴν κυδοινοποιίαν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἐθνικὰ κειμήλια, ἃς ἀντιμεταπίπτωσιν εὐθυστῶς τοὺς λιμνῶδεις λύκους καὶ τοὺς κατὰσπαράσσοντας τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα τῶν ἀδελφῶν μας, εἰς σκοπλοῦσιν, ἃς μὴ ἀποδειλιώσιν ἀπὸ τῶν ἐκπεμπομένων ἀφρῶν ἐκ τῶν ποταμῶν τῶν μισάνων, τῶν γῆς ληστῶν τῆς πίστεως καὶ σήμερον δεινῶν ἡθικολόγων καὶ ἀσκητῶν χριστιανῶν τῶν ἐφημερίδων, διότι οὗτοι πρὸς τὰ κείτρα τῆς πίστεως λακτίζοντες ἀμυγνάνουσιν μόνον τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ πρὸς τὰς σιδηρὰς ἀλύσεις τοῦ χριστιανικοῦ πεοῦδίου ὁρμῶντες καταθρομβικτίζουσι μόνον τοὺς δόνητας αὐτῶν.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ἃς εὐχρηθῶμεν ὁλοφύγως ὅπως ἀπαλλαγῇ τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀπὸ τοῦ λανθάνοντος καὶ ἐπαυτῶντος ἐχθροῦ τοῦ, ἃς εὐχρηθῶμεν ὅπως δώσῃ Κύριος αὐτοῖς φρόνησιν, ἵνα μετενοήσαντες καὶ αὐτοὶ σωθῶσι καὶ τοὺς ἄλλους παύσωσιν ἀποπλανῶντες διὰ τῆς ὑποκρίσεως δίκην ἁλῶν ἐρημιτῶν.

Πῶς δὲ τοῖς πιστοῖς τοῖς ἐργαζομένοις τὸ ἀγαθὸν εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἐπιδωρίσῃ τὴν συμπέδρον Αὐτοῦ σοφίαν καὶ σύνεσιν πρὸς σκότισμον καλλιέργειαν τοῦ νοῦ τοῦ Αὐτοῦ Ἀμπελώνος καὶ ἐκκοκμίσιν καὶ δέψιν πολλῶν πνευματικῶν ἀρετῶν καὶ σκαρποῦ ἐκατονταπλασίονος· γένοιτο.

ΜΟΡΦΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ

Μὴν κίνησις καὶ ζωηρότης καὶ σφρίγος ἐχούσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἰσχυρὴν αἱ ἡχοὶ τῶν μευακρυσμένων συνοικιστῶν διὰ τοῦ ἡγεροῦ γέλωτος καὶ τῶν ἀρετῶν καυχασμῶν τῆς νεότητος.

Τὸ ποσὺν τοῦ Πανεπιστημίου δίδουσι τειλοτέρην τὴν εἴδησιν τῆς κινήσεως, τῆς φαιδρότητος, τῆς ἀκμῆς, τῆς ἀντισημασιζομένης εἰς τὰ ῥαδιὰ πρόσωπα, τὴν σπειθηροβόλον ἐκπερσιν, τὴν πάλλουσαν ζωὴν.

Ἐκεῖ στρέψατε τὰ βλέμματα οἱ δημοσιολόγοι καὶ οἱ κοινωνιολόγοι καὶ μελετήσατε τὴν νέαν γενεάν καὶ ἡτογραφήσατέ τὴν καὶ ἀνατάμετέ τὴν. Ἡ ψυχὴ τοῦ μέλλοντος ὀμιλεῖ διὰ τῶν χυοαζουσῶν παρειῶν καὶ διὰ τῶν πρώτων λόγων. Διὰ τὰ ὀμιλήρητα περὶ ἐθνικῶν πόθων, περὶ ὑψηλῶν ἰδεῶν, περὶ μεγαλείου καὶ δόξης, ἀτενίσσατε εἰς τὴν νεότητα καὶ στηρίζετε ἐκεῖ πάντα ὑπολογισμὸν, πᾶσαν ἐλπίδα.

Ὁ θεῶν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἰδεῶν, ὁρεῖται νὰ ἀρχίσῃ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς νεότητος. Ἡμεῖς ἔχομεν πολλοὺς λαλοῦντας διὰ πομπῶδους φράσεως περὶ ἐθνικῶν μεγαλειῶν, ἀλλ' ὀλιγίστους ἐργαζομένους ἐπὶ θετικῆς βάσεως, θακτυλομετρήτους, μεριμνῶντας διὰ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς ἀκμῆς, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεολαίας. Ἐχομεν ἐκπαιδεύειν ἔχουσιν κλασικισμοῦ. Πανεπιστήμιον τὸ ὅποιον ἐκθροῖ διπλωματούχους, ἀλλὰ δὲν μορφώνει ἐπιστήμονας,

δὲν ἐκτρέφουσιν ἐνώσεις, σωματικὰ ἀδελφώσεως ὁργανωμένα, διὰ τὰ ἀνάπτουν τὸν ἥλυν, νὰ ἀνοίγουν τοὺς ὀρίζοντας, νὰ διαπλάττουν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν μέγαν βιβλίον τῆς φύσεως δὲν ἀνοίγεται εἰς τοὺς ἀπλήττους ὀφθαλμοὺς τῆς νεότητος. Ὅλα εἰς τὴν τύχην των. Κεῖ ἔχομεν ἐν τοῦτοις ὑποδείγματα καὶ ἔχομεν πρότυπα, τὰ ὅποια δὲν εἴχομεν εἰμὴ τὸν κόπον νὰ ἀντιγράψωμεν.

Βλέπομεν ἐφαρμοζομένους τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς μορφώσεως καὶ βλέπομεν τοὺς ἀγλούς καρπούς τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ ἀδιοφοροῦμεν ἐν ἀναισθησίᾳ καὶ νάρκῃ. Ἀτενίσσατε πρὸς τοὺς λαοὺς τοὺς περιβάλλοντες διὰ τῆς μερίμνης τὴν νεολαίαν, τὰς Κυβερνήσεις τὰς ἀδύκτως ἐργαζομένας, καὶ προσθέψατε εἰς τὴν νεολαίαν ἐκείνην, τὴν μορφωθείσαν ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἀγωγῇ, τὴν διδασκείσαν τὴν βαρύντητα τῆς ἐργασίας, τὴν σημασίαν τῆς θεωρίας καὶ τῆς ἡθικῆς, τὴν ἐννοίαν τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, τὴν ἀνάγκην τῆς ὑγείας. Οἱ ἀκαδημητικὴ πολῖται μας ἔχουν ὥστε τινὰς μοθημάτων ὑποχρεωτικὰ καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ὥρας ἐλευθέρως, τὰς διδόνοντες δὲ περιπατοῦντες, χάνοντες ἀκόπως χρόνον, συγχύζοντες εἰς καφετεῖα καὶ καφενεῖα. Ἡ ἀτυνομία γερμανικοῦ Πανεπιστημίου δὲν θὰ ἐπέτρεπεν οὐδέποτε εἰ φοιτητὴ νὰ διατρίβῃσιν μακρὰς ὥρας ἐντὸς τῆς δηλητηριασμένης ἀτμοσφαιρῆς τῶν καφετειῶν.

Ἄλλ' ὁ Ἕλλην φοιτητὴς τοῦ θὰ ὑπάρχῃ τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς; Μήπως ἡμπορεῖ νὰ καταφύγῃ εἰς ἀσκήσεις, εἰς τὰ ἀθλητικὰ παίγνια, εἰς τὸ ποδῆλατον, εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς ὅ,τι τέλος ὡρεῶν παρέχεται εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν ξένων Πανεπιστημίων; Μήπως τὸ ἐσπέρας ἔχει ν' ἀκούσῃ τοὺς καλλιτέρους, συναρπαστικωτέρους, ἐνθουσιωδεστέρους ρήτορας ὁμιλοῦντας ἐν διαλέξει πρὸς αὐτοὺς, δυνάμεις διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κάλλους τοῦ λόγου νὰ τέρψωσι καὶ διδάξωσι; Τίποτε ἐκ τούτων ὅλων. Καὶ ἔχομεν νεολαίαν ὅλον ἐκτελεσματομένην, μαρτυρομένην, γηράσκουσαν. Ἀναψώσατε τὸ ἥθικόν τῆς, ἐνθουσιάζατέ τὴν καὶ διδάξατέ τὴν καὶ ἐμπνεύσατε αὐτὴν τὰ μέγιστα ἰδεώδη, διότι μόνον δι' αὐτῆς θὰ πραγματοποιηθῶν αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ πόθοι. Δὲν ὑπάρχει ἐθνικωτέρα ἐνέργεια, ὑπερτέρα συμπάθεια, ἀγιώτερος ἀγὼν παρὰ ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς νέας γενεᾶς διὰ μεθόδου ὑγιούς, ὥστε νὰ διαπλασθῇ αὐτὴ ἀγνή καὶ στιβαρά, ἀληθὲς παράγων τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ τοῦ μεγαλείου. Φ.

ΠΙΣΤΙΣ—ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ—ΑΦΕΣΙΣ—ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

«Πιστεύω, διότι πληροφοροῦμαι» ἐμπιστεύομαι, διότι πιστεύω ἀφοσιούμαι, διότι ἐμπιστεύομαι. Οὐσιάζομαι, διότι ἀφοσιούμαι.

Ἰνὰ ἐννοήσωμεν τί εἶνε ἐμπιστοσύνη, πρέπει νὰ γινώσκωμεν τί εἶνε πίστις. Καὶ ἵνα ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην ἐννοοῦμεν καὶ σέβουσιν, ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν πίστιν φωτίζουσιν, πίστιν ἐμπνεύσαν, πίστιν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά

συναρπάζουσιν. Ἡ πίστις καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἀναγκαστικὰ ἐκείγονται τὴν ἀποτίωσιν, ἡ δὲ ἀποτίωσις τὴν ἀνταπόκρισιν.

Α'. ΠΙΣΤΙΣ

Πίστις εἶνε πεποθήσις περὶ τινος γεγονότος, περὶ τινος ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον δὲν βλέπει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σώματος καὶ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται μὲ τὰς αἰσθήσεις τοῦ ὁπιστεύοντος, ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπόθεσεως τοῦ ὁποίου βεβαιούται ἐν τῇ πνευματικῇ τοῦ διὰ τεκμηρίων παρῶν, διὰ ἀποδείξεων βεβαίων. διὰ πληροφοριῶν δι' ὁμοκρίτων.

Ἡ πίστις ἐν τῇ προσευχῇ τῆς ψυχῆς.

Ἦθε ἀνθρώπων εἰς τὰς στιγμὰς τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀληθοῦς ἀναψυχῆς τοῦ, καὶ θὰ εἶχε τὴν ψυχὴν τοῦ, τὴν ὅποιαν μὲ τοὺς αἰσθητικοὺς σου ὀφθαλμοὺς δὲν βλέπεις καὶ μὲ τὰς χεῖράς σου νὰ ψηλαφῇς δὲν δύνασαι.

Τὸ στόμα σιωπᾷ, τὰ χεῖλη ὑποτρέμουν, ἡ καρδιὰ κλύπτει. οἱ ὀφθαλμοὶ κλείουν, τὸ πρόσωπον φέρεται ὡς πρὸς τὰ ἔσω ἄσπασαν τὴν θαλερότητα καὶ τὴν ζωὴν. Ἡ ψυχὴ τότε λέγει «εἰδὼ εἶμαι» ἀλλὰ τώρα τόσον πολὺ ἔχω πονεῖν εἰς τὸν ἰδανικὸν κόσμον, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι μόνη, ἵνα στενωτέρω καὶ σφιγκτότερον συνδεθῶ πρὸς τὸ Οὐράνιον Ἰδανικόν μου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ ζωὴ μου ἡ ἀληθινή, ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ εὐτυχία μου, ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ ἀνέκφορος καὶ ἀπερίγραπτος καὶ παντοτεινὴ χαρὰ μου· εὐρίσκωμαι ἐν ἐκστάσει· εἰς τὰ Οὐράνια ὕψη περιπλανώμαι καὶ πρὸς τὸν Ὑψίστον Ἀγαθὸν προσηλωμαι· δὲν εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, διότι δὲν συλλογίζομαι καθόλου ὅτι εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν συλλογίζομαι ὅτι ἐντὸς ὕλικου κόσμου ζῶ. Ὑπάρχω, καί, ὑπάρχω, ἀλλὰ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀρκείας καὶ τῆς πλήρους ἀκινήσεως εἶμαι μόνη μου, καχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ὕλικου περιβάλλοντός μου καὶ προσηλωμένη καὶ ἐντελῶς ἡνωμένη μὲ τὸ Οὐράνιον, τὸ θεῖον ἰδανικόν μου, τὸ ὅποιον εἶνε ἕλον Πνεῦμα καὶ μόνον Πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸ ὅποιον ἐπλάσθην νὰ ὁμοιάσω. Τίς θὰ εἶνε τόπον ἄφρων, ὥστε νὰ εἴπῃ «ὅ,τι προσεύχεται οὕτω εἶνε τυφλὸς καὶ μηχανικὸς ὕλικῶν μορίων συνδυασμός»;

Ἡ πίστις ἐν στιγμαῖς συναισθήσεως καὶ ἀνανήψεως.

Τὴν ψυχὴν τῆς ἡθικῆς ἀνωμαλίας, ἡ ὅποια στενάζει ὑπὸ τὸ βῆρος ἁμαρτιῶν καὶ δέσμιος διατελεῖ εἰς τὰς ἀλύσεις τῶν παθῶν, ἐν στιγμαῖς συναισθήσεως καὶ ἀνανήψεως ὑπὸ τὸ θάμβος τοῦ φωτὸς τῆς Οὐρανοῦ ἀρετῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ τὴν βλέπω καὶ τὴν ἀκούω εἰς τὸ σκόψιμον τῆς κεφαλῆς, εἰς τὴν πελιδνότητα τοῦ προσώπου καὶ εἰς τὴν οἰνωτὴ νέκρωσιν τοῦ σώματος νὰ λέγῃ «Εἶμαι ψυχὴ αἰώλος. Πρὸς τοὺς Ἀγγέλους νὰ ἀνασκητῶ καὶ ἀγαλλομένη νὰ πεταρυσῶ θεῶν.—Εἶμαι πνεῦμα.—Ἐκβάλετέ με ἀπὸ τὰ βαρύντατα τῆς ὕλης καὶ τῆς κτηνωδίας δεσμά.—Ἄφετε ἐλεύθερα τὰ πτερά μου.—Θὰ πεταρυσῶ εἰς τὸν πνευματικὸν Οὐρανόν, καὶ θὰ αἰσθανθῶ γλυκύτητα ἀπερίγραπτον.—Θὰ ἐνωθῶ μετὰ τοῦ Ὑψίστου Ἀγαθοῦ καὶ θὰ ἀντλήσω δύναμιν ἀκατάβλητον.—Θὰ ἀποκτήσω ὅ,τι ποθῶ.—Θὰ ζήσω ὅπως μοῦ πρέπει.—Τοὺς Ἀγγέλους θὰ μιμοῦμαι, τοὺς ἁγίους θὰ ἀκολουθῶ.—Τὸν Σωτῆρά μου Χριστὸν θὰ λατρεύω καὶ θὰ

δοξάζω.—Ἡ ἀγάπη, θεῶν νὰ μὲ πλημμυροῦ.—Ἡ φιλοπορφία νὰ μὲ διευθύνῃ.—Ἡ πορνή καὶ ἡ ἐπιείκειν, ἡ εὐσπλαγγία καὶ ἡ συγγνώμη, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐγκρατεία, τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀπάθεια νὰ προξενῶσιν τὴν τέρψιν μου, νὰ ἀποτελοῦν τὴν ζωὴν μου. Τίς θὰ ἦτο τόσον μαρὴς, ὥστε τὰς ἐπιθυμίας ταύτας, τὸ θέλειν τοῦτο, νὰ ἀποδῶτῃ εἰς ἐνώσεις ὕλικῶν μορίων, ἐνῷ πάντα βροντοφωνοῦσιν αἰδῶ τὴν ψυχὴν»;

Β'. ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ Τῇ ΧΑΡΑΙ ΚΑΙ Τῇ ΑΥΓῇ.

Τῆς ψυχῆς

Ἐγὼ ἀπένοστί μου ἕνα ἄνθρωπον. Μοὶ ὀμιλεῖ καὶ τῷ ὀμιλῶ· μοὶ ἐκφράζει τὰ συναίσθηματά τῆς καρδίας τοῦ· μοὶ ἐκφράζει τοὺς διαλογισμοὺς τῆς διανοίας τοῦ· μὲ πληροφορεῖ περὶ τῶν σκέψεων τοῦ, μοὶ ἀνακινεῖ τὴν περὶ διαφύρων θέλησιν τοῦ.

Συναίσθηματά καὶ διαλογισμοί, σκέψεις καὶ θέλησις, εἶνε προϊόντα τῆς ζωῆς καὶ ἐνεργείας τῆς ψυχῆς τοῦ. Τὴν ψυχὴν τοῦ δὲν τὴν βλέπω· τὴν ποιότητα καὶ ἐνέργειαν αὐτῆς ἀρέσως δὲν ἀντιλαμβάνομαι, καὶ ὅμως τὴν βλέπω, καὶ ὅμως αὐτὴν ἀντιλαμβάνομαι.

Ἐγὼ τοὺς ἰδιοκρίτους περὶ τῆς ὑπόθεσεως, ποιότητος καὶ ἐνεργείας αὐτῆς μάρτυράς μου. Ἀρκεῖ νὰ ἔχω ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπω, ὅ,τι νὰ ἀκούω καὶ νοῦν νὰ ἐννοῶ.

«Ἐν στιγμαῖς χαρῆς».

Τὸ στόμα ὀμιλεῖ, τὸ πρόσωπον φαιδρύνεται, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀστράπτουν καὶ ἀκτίνες χαρῆς ἐκπέμπουν. Διὰ τούτων ἡ ψυχὴ μοὶ φωνάζει καὶ μὲ πληροφορεῖ τοιαύτα λέγουσα, «εἰδὼ εἶμαι» ἔγω ὅτι ἐπιθυμῶ ἀπέκνῃ, ὅ,τι ἐπεζήτησιν. Μοὶ εἰδῶ ὅ,τι δὲν ἤλπιζον· αἱ ἐλπίδες μου ἐπραγματοποιήσαν· ἡ καρδία ἐστρεφίθη· ἡ εὐτυχία μὲ κατακλύζει· οὐδὲν πρὸς ἐμὲ ἡ στέργει· οὐδὲν πρὸς ἐμὲ ἡ διαβλή· οὐδὲν πρὸς ἐμὲ ὁ κατατρεγμός· κατέχω τὸν Θεόν· οἱ δαίμονες λυποῦνται· οἱ ἄγγελοι χαίρουσι· ὑπέρτερος συμφορῶν καὶ περιστάσεων ἐγενόμην. Ἐνταῦθεν ἡ χαρὰ μου ἡ ἀνεκλάλητος καὶ ἡ ἀνεφαίρετος· Θεέ μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ· τὸ ἔλεός σου εἰς ἐμὲ ἐπιδαψίλευε· τὴν χαρὰν μου αἰώνιον κατέστησε.» Ὅ,τι οὕτω χαίρει εἶνε ἡ ὕλη ἡ ζητούσα τὴν ἀπόλαυσιν, ἡ τὸ πνεῦμα τὸ ἐπαναπαυόμενον εἰς τὸ θεῖον;

«Ἐν στιγμαῖς θλίψεως».

Τὸ πρόσωπον σκυθρωπάει· ἡ κατῆρεα ἐπ' αὐτοῦ δεσπόζει· τὸ μέτωπον ρυτιδῶνται· αἱ ὀφθαλμοὶ συσπῶνται· οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγραίνονται καὶ πικρὸν δάκρυον ἀναθροῖ καὶ κατὰ τῶν παρειῶν ῥέει· τὰ χεῖλη σπασμωδικῶς συσπρέπονται, καὶ μυστηριῶς καὶ ἀδιοράτως τὸ σῶμα συλλογίζεται. Ψυχὴ ὑπὸ τῶν συμφορῶν καὶ τῶν θλίψεων πάσχουσα διὰ τούτων πληροφωρεῖ λέγουσα· «εἰδὼ εἶμαι» ὑπάρχω· εἶμαι ἐν δυσφορίᾳ.—Θλίψις μὲ βραχνίζει.—Ἀπελπισία μὲ ἀπειλεῖ· τὸν θεόν νάτον ἐπιθυμῶ.—Τίποτε δὲν μοὶ ἀρέσει.—Τὰ πάντα εἰς ἐμὲ μάταια καὶ ψευδῆ.—Τὰ πάντα ἀνωφελῆ.—Τὰ πλούτη δὲν συλλογίζομαι.—Τὰς τιμὰς περιφρονῶ.—Τὴν ὑγίαν τὴν σωματικὴν δὲν τὴν θέλω.—Τὸ σωματικὸν κάλλος βυρνοῦμαι καὶ ἀνδιδῶ.—Τὴν φύσιν βλέπω μαρὴν.—Οὐδαμῶς δι' ἐμὲ φῶς.—Οὐδαμῶς χαρὰ.—Ἡ πικρία μὲ τρέφει.—Ὁ

συναγής με ανασταίνει. — Τὰ ἄλλα με γλυκαίνουν καὶ με παρηγοροῦν. — Ἡ καρδία αἰμοσταζει. — Ὁ νοῦς διαγίγεται καὶ σκοτίζεται. — Δὲν ἔχω ὅ τι ἐπιθυμῶ. — Δὲν ἔχω ὅ, τι μοῦ πρέσβει. — Τὴν εὐτυχίαν τὴν ἀπώλεσα. — Τὴν χαρὴν ἔγνω. — Ἡ δόνη με συνέχει. — Ἡ ἡνία με κατατρώγει. — Ἡ ἀπειρία με φονεύει. — Δότε μοι ὅ, τι ἐπιθυμῶ, ἵνα ἀνοήσω. — Δότε μοι ἐλπίδα ἵνα φειδυνθῶ. — Δότε μοι, ὅ, τι ἀπώλεσα ἵνα χαρῶ. Δὲν βλέπετε ἐδῶ τὴν ψυχὴν πάλαι ποτε καὶ μαρτυροῦσαν ἐαυτήν;

Ἡ πίστις ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ συμπάθει τῆς ψυχῆς.

Ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπῶσα τρελλαίνεται καὶ πεθαίνει διὰ τὸ τέκνον της, καὶ ἡ τοιαύτη τῆς μητρὸς ἀγάπη δὲν εἶνε πληροφωρία περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, ἀπ' οὗ ἡ ἀγάπη αὕτη ἐνασπείρεται πολλάκις ἐπὶ φθορᾷ τοῦ ἰδίου σώματος;

Ὁ φίλος ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπῶν τὰ πάντα θυσιάζει διὰ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον. Τὸν πλοῦτον δαπανᾷ, τὴν ἡσυχίαν χάνει, διὰ τὴν ὑγίειαν δὲν φροντίζει, τὴν ζωὴν εἰς οὐδὲν λογίζεται, τὴν ἀρετὴν νὰ καταστήσῃ εὐτυχίαν, τὴν ἀρετὴν νὰ σώσῃ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ θυσία αὕτη παντὸς ὕψους ἀγαθοῦ καὶ αὐτῆς τῆς σωματικῆς ζωῆς δὲν εἶνε πληροφωρία ἀναντρίστητος, ὅτι τὸ οὕτως ἀγαπῶν εἶνε ἡ ψυχὴ, τὴν ὁποῖαν δὲν βλέπομεν μὲν ὑπάρχουσαν, βεβαιώσαντι δὲ εἶμεθα, ὅτι ὑπάρχει, διότι πιστεύομεν, καὶ πιστεύομεν διότι τὴν βλέπομεν εἰς τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐνέργειάν της, τὴν βλέπομεν ἀγαπῶσαν, καὶ ἀγαπῶσαν ὅπως ἀσχέτως πρὸς τὴν ὕλην, ὅπως ἀσχέτως πρὸς τὰς ὕλικας ἀπολαύσεις;

Βλέπω ἀδικούμενον ἄνθρωπον ἀθῶν· βλέπω φθονούμενον καὶ συκοφαντούμενον· βλέπω ἀτιμαζόμενον καὶ ἀγρίως βασανιζόμενον ἀσθενῆ καὶ ἀνυπεράσπιστον ἄνθρωπον—ἀγνόν καὶ ὄχιον· βλέπω τὸν κτηνώδη ἐγαγμένον καὶ τὴν χυδαίαν ἰδιοτελείαν σκληρῶς καὶ ἀναισθητῶς διὰ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ ὁλέθρου τῶν ἐν τῇ ἀσθενείᾳ εὐκαταήτων ὑπάρξεων τρεφόμενον, καὶ ἐν ἐμοὶ προδρᾶν αἰσθάνομαι ἀγανάκτησιν· φρίκη διαχέεται εἰς τὸν ὀργανισμόν μου ὁλόκληρον, βαθυκάτη συμπάθεια με καταλαμβάνει, ἱκανοποίησιν ἐπιθυμῶ διὰ τὸν ἀδικούμενον· τὸν κριτὴν ἀναζητῶ· τὸν τιμωρὸν ἐπικαλοῦμαι· εἰς τὴν Δικαιοσύνην τὴν Παντοδύναμον ἐπαναπαύομαι. Τὰ αἴτια τοῦ συμβαίνοντος ἐν ἐμοὶ δὲν ἐννοῶ ὕλικά αἴτια. Οὐδαμῶς. Ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ συμπάθεια, ἡ πρὸς τὴν ἱκανοποίησιν ἐπιθυμία, καὶ ἡ τοῦ κριτοῦ καὶ τιμωροῦ ἀναζήτησις καὶ ἐπίκλησις, ἡ εἰς τὴν Δικαιοσύνην τὴν Παντοδύναμον ἐπαναπαύσις μου, ταῦτα ἐννοῶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ὕλην ἢ τὸν ὕλικόν κόσμον. Ταῦτα αἰσθάνομαι προϊόντα ἰδιαιτέρας ἐν ἐμοὶ αὐτοτελοῦς καὶ αὐτενεργοῦ δυνάμεως.

Τὸ σῶμά μου ἐννοῶ ἐν τῇ ποικίλῃ ὀργανικῇ αὐτοῦ λειτουργίᾳ καὶ ὅσα τὸ αἰσθάνομαι καὶ τὸ βλέπω· τὴν ἐν ἐμοὶ ὅπως δύνάμιν ταύτην δὲν τὴν βλέπω. Καὶ ὅπως τὴν βλέπω, διότι τὴν ἐννοῶ, τὴν ἐννοῶ διότι τὴν αἰσθάνομαι ζῶσαν, ζῶσαν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ζῶσαν ἐν τῇ συμπάθει, ζῶσαν ἐν τῇ σφοδρᾷ κατὰ τοῦ κακοῦ ἀγανάκτησει. Τὴν βλέπω δὲ πολὺ ἰσχυρότερον καὶ οὐσιαστικώτερον παρ' ὅ, τι βλέπω τὸ

σῶμά μου. Τόσον πολὺ με συναρπάζει πολλάκις πρὸς τὸν ἐαυτόν της, ὥστε δὲν ἐνθυμούμαι, ὅτι ἔχω σῶμα, δὲν ἐννοῶ ὅτι με σχετίζει τι πρὸς τὴν ὕλην. Τὸ περὶ τὴν ἐν τῇ διὰ τὸ κακοῦ ἀγανάκτησιν καὶ τῇ συμπάθει μου, τὸ περὶ τὴν ἐν τῇ περιστασει, καθ' ἣν ἔχω ἀπέναντί μου ἕνα πεινῶντα καὶ γυμνόν, ἕνα ἄσθενῆ καὶ πτωχόν, ὅταν συλλογίζομαι τὴν πᾶσιν ἔχοντα ἐξ ἐσχάτης ἐνδεείας ἀνθρωπότητα, ὅταν βλέπω τὴν ἀστροφίαν τῶν σκληροκαρδίων πλουτιῶν, ὅταν μανθάνω τὴν θηριώδη τῶν ὑπόβλων καὶ φιλοφρονητικῶν φιλαργύρων, καὶ με καταλαμβάνει σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ εἶχον νὰ θυσιαζόν, νὰ εἶχον νὰ ἀνεκούφιζον, νὰ εἶχον ἐγὼ ὁ μὴ ἔχων διὰ νὰ ἐπραττον ὅ, τι οἱ ἔχοντες δὲν πράττουν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τίποτε δὲν συλλογίζομαι δι' ἐμυτόν, οὔτε περὶ τροφῆς, οὔτε περὶ ὑγείας, οὔτε περὶ σωματικῆς στερήσεως. Προσηλοῦμαι ἐκεῖ. Τί τὸ προσηλούμενον; τὸ σῶμα τὸ ὕλικόν; Οὐδαμῶς. Ἡ ψυχὴ ἡ αὐτοῦ; Ὅχι ἦτο παράφρων ὅστις θὰ τὸ ἡρνεῖτο.

Τιμώμενος Ἀναστασίου Ἀρχιμανδρίτης

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΣ ΤΗΣ "ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ",

Ἀξιότιμοι κύριοι,

Ἀναγνωρίζομεν καὶ τιμῶμεν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐν τῷ μακρῷ ὑμῶν δημοσιογραφικῷ σταθμῷ προσεφέρατε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος· ἀλλ' ἐπιτρέψατε νὰ παρατηρήσωμεν ὑμῖν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον, ἂν ἡλέγχετε αὐστηρότερον τὸ περιεχόμενον τῶν ἀνταποκρίσεων ἢς ἐκάστῃ ἐπιστέλλουσιν ὑμῖν ἐξ Ἀθηνῶν. Οὕτω τὸ φύλλον σας ὅλ' ἐπιτηρεῖται ἐν πᾶσιν ἄξιον ἐαυτοῦ, δὲν θὰ ἐνέπαιε δὲ εἰς ἀνακριθείας, αἰτίνας καὶ ἄδικαι εἶνε καὶ ἐπιβλαβεῖς.

Ἐννοῶ διὰ τῶν ἀνωτέρω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐντεῦθεν ἀναποκριτοῦ σας Ἀττικοῦ, τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ «Κωνσταντινουπόλει» τῆς 1ης τρέχοντος μηνός· Ὀκτωβρίου. Ἐν τῷ τέλει αὐτῆς δὲν ἐπαρξάμεθα ὁ κύριος οὗτος ν' ἀναγρᾷ μινύμενα προδίδοντα ὅτι, καίτοι Ἀττικὸς, τὰ ἐν Ἀθήναις πράγματα γνωρίζει ὡς ἐάν τὸ δημοσιογραφικὸν γραφεῖόν του εἶχεν ἰδρυμένον ἐν τῷ Κρόνῳ ἢ ἐν τῇ Σε. Ἀλφειῇ.

Ὡς βεβαιώνει δηλαδὴ ὅτι ἐθελον ἐξ ἀφορμῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ὁ Ἀθηναῖος τύπος ἐδιχάσθη εἰς ἀντίπλα στρατόπεδα κατὰ κλίοντα τὴν μετάφρασιν ἢ συνηγοροῦντα ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ οἱ ἀγιοῦπαδες ἐν τούτοις τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀγνοοῦσιν ὅτι ἡ διεξαχθεῖσα πολεμικὴ καμπάνια δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον. Διότι πρόκειται περὶ μεταφράσεως, εἰς ἣν τῇ εὐσεβεῖ ἐπιθυμίᾳ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας τῶν Ἑλλήνων, ἐνησχολήθησαν θεολόγοι τινὲς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἡς μετέχει καὶ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν. Τώρα, πῶς ὁ ἀνταποκριτὴς σας τοῦτο μὲν παρέλειψε, προέστησε δὲ ὡς

ὑπαίτιον τοῦ θορύβου τὴν «Ἀναπλάσιν», δὲν ἀναλαμβάνω νὰ ἐξετάσω, διότι τὰ ἀνακρίματα ὁ ἀποκριτὴς εἶπε ἢ νομοσύνην του εἶπε ἢ εὐσυνειδησίαν του.

Ὁ ἐξιότημος ἀνταποκριτὴς σας φιλοτιμούμενος νὰ ἐπιθερύνῃ περισσότερο τὸν ἡμέτερον Σύλλογον, προτάπτει εἰς αὐτὸν ἐν πνεύματι διειδήσεως τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο συνέδριον τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Ἀλλὰ τὸ συνέδριον αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ μίαν ὁξάν τῆς «Ἀναπλάσεως» διότι ὑπῆρξε κατὰ μέγα μέρος ἀπόρριξις τῆς ἐργασίας της, ἡ δὲ νίκη δὲν θὰ βραδύνῃ πρὸς αἴσχος ἐκείνων, οἵτινες ψιγοντὲς το δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι δὲν ὠφελοῦσιν οὔτε τὴν εὐσεβείαν των, οὔτε τὸν ἀνθρωπισμὸν των.

Ὁ ἐντιμος Ἀττικὸς δὲν ἐιστάζει προσέτι νὰ διομάρτῃ τὸν Σύλλογον ἡμῶν Σιλλογὸν τινὰ τῆς «Ἀναπλάσεως». Εὐρίσκαμεν πολὺ φυσικὸν τὸ ὅτι μόλις μᾶς γινώσκει, ἀποῦ δὲν εἶμεθα Κομνητῶν τῶν Ἀπόκρεω, διὰ νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν του.

Λυποῦμαι πολὺ, ἀξιοσέβαστοι κύριοι, διότι εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἰσχυρῶν ὑμῖν τὰς εὐλαβεῖς ταύτας παρατηρήσεις, ἀλλὰ θέλετε, ἐλπίζω, συνομολογήσει ὅτι ἡ σιωπὴ δὲν μοι ἐπετρέπετο ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς ὑπολήψεως, ἣν τρέφω πρὸς τὴν φίλην «Κωνσταντινουπόλιν».

Διατελῶ κτλ.

Τιμέτερος

Μιχ. Ι. Γαλανός

συντάκτικος τῆς «Ἀναπλάσεως».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΟΝΤΑΣ

(Κατὰ τὴν Χρυσόστομον).

Πολλάκις συμβαίνει εἰς τὸν βίον μας νὰ κάμνωμεν πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα σκανδαλίζονται οἱ ἄλλοι. Καὶ τότε ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα· Ποῖον εἶνε τὸ καθήκον μας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει;

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διακρίνει εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τρεῖς περιπτώσεις.

Α'. Ὅταν σκανδαλίζομεν ἁμαρτάνοντες καὶ παρανομοῦντες. Τότε, καὶ χάριν τοῦ ἐαυτοῦ μας καὶ χάριν τῶν ἄλλων, ἂν καὶ μόνον χρεωτοῦμεν, νὰ πύσωμεν δηλαδὴ τὸ σκάνδαλον, ἀπέχοντες ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Διότι τὸ σκάνδαλον τοῦτο καμμίαν δικαιολογίαν δὲν ἔχει, μόνον δὲ κόλασιν πολλὴν προξενεῖ.

Β'. Ὅταν σκανδαλίζομεν ἐξασκούντες δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα καὶ νὰ παραλείψωμεν, διότι ἡ ἐκτέλεσις του δὲν μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν θεῖον νόμον ὡς ἀπαραίτητον καθήκον. Π. χ. τὸ νὰ φάγω κρέας καὶ νὰ πῖω οἶνον εἶνε δικαίωμα μου· καὶ ἂν τὸ κάμω δὲν ἁμαρτάνω. Ἐν ὅμως ἐνεργῶν τὸ δικαίωμά μου τοῦτο σκανδαλίζω ἀδύνατον εἰς τὴν πίστιν ἀδελφόν μου, ὁρῶμαι νὰ μὴ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ. Διότι τοῦτο μοι ἐπιβάλλεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν σκανδαλιζόμενον. Ἐνεκα τῆς αἰτίας ταύτης ὁ Παῦλος ἐλεγεν ὅτι, προκειμένου νὰ σκανδαλίσῃ ἀδελφόν, δὲν θὰ ἔτρωγε κρέας εἰς τὸν αἰῶνα.

Γ'. Ὅταν σκανδαλίζῃ μὲν ἡ ποῦλις μας, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλεται ὡς καθήκον ὁ ἱερὸς Χρυσὸς π. χ. ἐσκανδαλίζε τοὺς Φαρισαίους, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ὄχλον, διότι ἐπηγγινε πρὸς τοὺς ταλῶνας καὶ συναγεμεινέτο τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Δὲν ἤδυνάτο ὅμως νὰ ὑποχωρήτῃ εἰς τὰς προλήψεις τῶν σκανδαλιζομένων, διότι ἦτο ἐντὸς τοῦ καθήκοντός του, ἡ, διὰ νὰ εἰπωμεν ἀκριβέστερον, εἶχε ὡς κυριώτερον καθήκον τὸ νὰ συναγεμεινέται τοὺς πλείους ἁμαρτωλοὺς, ὅπως τοῦ ἱατροῦ ἡ θέσις εἶνε πλεονόν τῶν ἀσθενῶν.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁ Χρυσόστομος δίδει τὸν ἐξῆς κανόνα. Ὅταν ἡ ἡθικὴ καὶ πνευματικὴ ὠφελεια μᾶς νομίμου πράξεώς μας εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν βλάβην, τὴν ὁποῖαν πᾶσιν οἱ σκανδαλιζόμενοι, δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶμεν τὸ σκάνδαλον. Ὅταν ὅμως ἀπὸ μίαν πράξιν μας κανὼν κέρδος ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δὲν προκύπτῃ εἰς ἄλλους, μόνον δὲ τὸ σκάνδαλον μένει, τότε μὲ πᾶσαν θυσίαν χρεωτοῦμεν τὸ σκάνδαλον νὰ ἀποφύγωμεν, ἀδιάφορον ἐν εὐλόγῳ, εἴτε παραλόγῳ, εἴτε δι' ἀσθένειαν οἱ ἄλλοι σκανδαλιζωνται. Διότι ὁ βασιλικὸς νόμος τοῦ χριστιανοῦ εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον καὶ τὸ κέρδος τῆς πίστεως· ὅστις δὲ σκανδαλίζει τινά, χωρὶς νὰ ὠφελῇ ἄλλους, θέλει τιμωρηθῇ καὶ ἐκ τῶν χειρῶν του θέλει ζητήσῃ ὁ Θεὸς τὰς σκανδαλισθείσας ψυχάς.

Ὁ Παῦλος ἔλεγε σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ὅτι τὰ πάντα ἔλαβεν ἀποβλέπων ὅχι πρὸς τὸ συμφέρον του, ἀλλ' εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν πολλῶν. Τοῦτο κάμνε καὶ σύ, ἀναγνώστα. Διότι οὕτω μόνον θὰ εἴται ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τῆς χριστιανικῆς σωτηρίας.

Ἡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Κατὰ τὸν Χρυσόστομον).

Εἶνε καὶ σήμερον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συντηροῦσι γυναῖκας, μὲ τὴν πρόφασιν μὲν ὅτι ἐκτελοῦσιν ἔργον φιλανθρωπίας, πράγματι δὲ διότι ἄλλαι αἰτίαι, ὀλιγώτερον τίμιαι, τοὺς κινεῖσιν. Ἀρνοῦμεν τοὺς ἀναισχύντους ἱεῖς, οἵτινες δυστυχῶς δὲν εἶνε τόσοι σπάνιοι σήμερον, ἐπιδεικνύοντι δὲ ἀνευθυνότητα τὴν κτηνώδη των ἐν τῇ προστασίᾳ γυναικῶν φύλων, χωρὶς ποσὶς νὰ φροντίζωσιν ὅπως ἐποκρύπτωσι τοὺς ἐνόχους δεσμούς των. Διὰ τοῦ, πρώτου, ἐξ αὐτῶν, τοὺς δευτέραν προστάτας ξένων γυναικῶν ἐκ φιλανθρωπίας, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐλάττει γρημῆς, ἀδελφῶν δικαίως ὅταν καὶ ὠραίως, τὰς ὁποίας καλὸν κρίνομεν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἀναπλάσεως».

Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, λέγει, εἶνε πολλοὶ εἰς χειροτέραν θέσιν ἀπὸ γυναικῶν, καὶ ἕνεκα γήρατος μικροῦ, καὶ ἕνεκα ἀρρωστίας καὶ ἕνεκα σωματικῶν ἐλαττωμάτων, καὶ δι' ἄλλας τινὰς τοιαύτας αἰτίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνδιαφέρεσθαι πρὸ πάντων περὶ τοῦ γυναικείου φύλου, ἐπειδὴ εἶνε ἀσθενέστερον, καὶ τόσοι πολὺ εἰσθε ἐλεήμονες καὶ συμπάθετε πρὸς τὰς γυναῖκας, θὰ σὰς δεῖξωμεν περιπτώσεις προστασίας καὶ βοηθείας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐλευθεροῦν εἶνε ἀπὸ πᾶσαν κατηγόριαν

και περισσοτερον θα σ' δώσω τον μισθόν. Είπε δηλαδή γυναίκες, αλλά μὲν παρ' αὐτοὶ ἀπὸ τῶ γήρις, ἀλλὰ δὲ μὲ κομμέναις τὰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲ τυφλῆς, καὶ ἀλλὰ μὲ πλῆθ ποικίλα καὶ διάφορα, καὶ κατεχόμεναι πρὸς τούτοις ἀπὸ τὴν πτωχείαν, τὴν βαρυτέραν ἀπὸ ὅλα τὰ πλῆθ. Διότι καὶ ἡ πτωχεία καὶ τὸ ὅτι διόλου τίποτε δὲν ἔχουσι κάμνει χειρότερα τοῦ σώματός των τὰ νοσήματα καὶ αὐτὴ καλὴν ἢ πτωχεία ἔνεκα τούτων γίνεται περισσοτερον σκληρὰ καὶ ἀφ' ἑαυτῆς. Ταύτας λοιπὸν πῆγαινε νὰ κυ-ηγήσης, καὶ ταύτας συμμάζευσε μᾶλλον δέ, οὔτε νὰ κοπιᾷσῃς ἔχεις ἀνάγκην, οὔτοις τὰς συναθροίσῃς· τόσον εἶνε γνωστὰ εἰς ὅλους καὶ ἑτοίμοι, νὰ δεχθῶσι β' ἡθελαν ἀπὸ πάντα, ὅστις ἤθελε τείνει πρὸς αὐτάς τὴν χεῖρα. Καὶ ἂν χρήματα ἔχῃς, εἰς ταύτας ἐξόδευσαι. Καὶ ἂν ἰσχυρὸς ᾖσῃς, εἰς ταύτας πρόσφερε τὰς ὑπηρεσίας σου. Πολλὰ καὶ εἰς αὐτάς πράγματα θὰ ἔῃς, τὸ ὅποια καὶ σωματικῆς ὑπηρεσίας ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ δικαίω-νης χρημάτων καὶ προστασίας. Διότι θέλεις ἐπασχοληθῇ καὶ κατοικίαν εἰς αὐτάς νὰ δώσῃς, καὶ φάρμακα νὰ προμηθεύσῃς, καὶ κλίνην καὶ φορέματα νὰ ἀγοράσῃς, καὶ τροφὴν καταλι-λῆλους εἰς τὰ νοσήματά των, καὶ τόσῃν ἄλλῃν ἐπιμέλειαν ἔχεις νὰ κάμῃς, καὶ ἂν δέκα μόνον ἦσαν αἱ γυναῖκες αἱ κα-τεχόμεναι ἀπὸ τοιαύτας νόσους. Τώρα δὲ ἡ πύλις μας ἀπὸ αὐτάς εἶνε γεμάτη καὶ χιλιάς καὶ δύο χιλιάδας θέλεις εὐρεῖ. Αὗται χρειάζονται προστασίαν, αὗται αἱ ἔρημοι, αὗται αἱ ὅποιαί χαμαὶ κεῖνται· τοῦτο εἶνε ἐλεημοσύνη, τοῦτο εἶνε φιλοanthropia, τοῦτο γίνεται εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὠρελῆ καὶ δόσους βλέπουσι, καὶ δόσους λαμβάνουσι καὶ δόσους διδουσι. Διότι καὶ δικαιοτερον θὰ ἐδοξοῦντο αἱ ἀποθανέντες παρὰ αἱ ἰσχυραὶ, αἱ γερόντισσαι παρὰ αἱ νέαι, καὶ οὐκ οὐδὲ τὴν ἀναγκαίαν ἔχουσι τροφὴν παρὰ αἱ ἔχουσι κἄτι τι. Καὶ εὐ-λογώτερον θὰ ἐπροστατεύοντο αἱ ἡσυχαιοὶ καὶ βδελυκταὶ εἰς τοὺς πολλοὺς, ἔνεκα τῶν ἀνυποφύρων νοσημάτων των, παρὰ αἱ ἀρεσταὶ καὶ ἀγαπηταὶ εἰς πολλοὺς, καὶ αἱ δυνάμεναι νὰ σοὶ δώσωσι τιμὴν καὶ νὰ σὲ ἐπαλλάξωσιν ἀπὸ τὴν κακὴν σου φήμην, παρὰ ἐκεῖναι αἱ ὅποιαί σοι προστρέβουσιν ἀτι-μίαν ἔνεκεν τοῦ ὑπόπτου τῶν σχέσεων σου. Δεῖξαι λοιπὸν διὰ τὸν Θεὸν τὰς εὐεργετίας κάμναις, καὶ διὰ ταύτας τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἐγὼ σοὶ συνιστῶ, φρόντιζε ἐπιμελῶς. Ἐὰν δὲ ταύτας μὴδὲ εἰς τὸ δναιρόν σου θέλῃς νὰ ἔῃς, πε-ριέρχῃσαι δὲ ἀγρεύων ὠρελίαν καὶ νέας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχεις ἄλλην αἰτίαν ἀνεκτὴν διὰ τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν ἄγρην, προ-βάλλῃς ἄλλην, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶνε εὐπρόσωπος, τὸ ὅτι δηλαδή φιλοanthropεύσαι καὶ προστατεύσαι, σοὶ λέγω ὅτι, καὶ ἂν τοὺς ἀνθρώπους ἀπατήσῃς, ἀλλὰ τὸ ἀδέκαστον δι-καστήριον δὲν θ' ἀπατήσῃς τοῦ Θεοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν μασιῶν τῆς Βουλῆς ἡ κ. Σ' γ-γροῦ θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκ 10,000,000 φράγκων δωρεάν τῆς πρὸς τὸ δημόσιον. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἡ κυβέρνη-σις θέλει διαθέσει ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῆς ὑδρεύσεως τῶν Ἀθηνῶν, παρ' αὐτοῦ αὐτὸ εἰς τὴν μέλλουσαν ν' ἀνα-λάβῃ τὴν διοχίτευσιν ὑδάτων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἐν Πειραιεὶ ἐταιρίαν, μὲ τὴν υποχρέωσιν αὐτῆς νὰ υποβιβάσῃ ἀναλόγως τοῦ χορηγηθησομένου εἰς αὐτὴν χρηματικῶ πο-σοῦ, τὴν τιμὴν τοῦ ὕδατος.

— Ὁ Γάλλος ὑδραυλικὸς κ. Μπέκμαν, ὁ κληθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξέτασιν τῶν ὑδάτων τῆς ἐν Κο-ρινθίᾳ Στυμφαλίας καὶ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Μίλανος Ποταμοῦ, ἐξετέλεσε τὴν ἐργασίαν τῆς καταμετρήσεως, τὴν δὲ γνώ-

μην του ἐν ἐπιστημονικῇ λεπτομερείᾳ θὰ γνωρίσῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν Περσιῶν.

— Ἐν τῇ ἐπικειμένη ἐφημερίᾳ τοῦ νόμου τῆς νέας δικαιοκρατίας διακρίσεως θὰ συσταθῶσι ταυτοχρόνως καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου καθοριζόμενα νέα πρωτοδικεῖα, ἐν Κορίνθῳ, Λεβαδείᾳ καὶ Οἴτῳ.

— Εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰς πρῶ-νὰς ἀκολουθίας τῆς προπαραλθούσης Κυριακῆς ἀνεγνώσθη ἰδιαιτέρα προσευχή, μέλλουσα νὰ εἶνε ἐν χρήσει ἐν καιρῷ πολέμου.

— Ὁ ἀντιπανεπιστημικός ὁρρὸς τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ, ἐφαρμοσθεὶς ἐν Ὁπὸρτῳ τῆς Πορτογαλλίας, ἐδωκεν ἀριστα ἀποτελέσματα. Ὁ ὁρρὸς οὗτος ἐνεργεῖ καὶ προληπτικῶς δι' ἐμβολιασμοῦ καὶ θεραπευτικῶς. Πᾶς ἐμβολιασμός φέρει ἰσχυρὰν εἰκοσιπέντε τοὐλάχιστον ἡμερῶν, ἐπαναλαμβάνε-ται δὲ πάλιν ἔπειτα. Ὁ ἱατρὸς Καλμέτ, ὅστις ἐφήρμοσε τὸν ἀντιπανεπιστημικὸν ὁρρὸν εἰς τὸ Ὁπὸρτον, εἰς τὰ σοβαρώτερα κρούσματα ἀντὶ νὰ κάμῃ ἀπλῶς ὑποδόριον ἐνεσιν τοῦ ὁρροῦ, τὸν εἰσήγεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς φλέδας.

— Αἱ ἐν Ἀλγερῇ τῆς Γαλλίας μασσωνικαὶ Στοιὰ ἔλαβον βεβαίως παρὰ τοῦ περιοδεύοντος σσιαλιστοῦ βουλευτοῦ καὶ νῦν ὑπουργοῦ τῶν δημοσίων ἔργων κ. Μιλλεράν, δι' ὁ προθυποαυγὸς τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐτοιμάζει νομο-σχέδιον πρὸς διακανόνισιν καὶ μεταρρυθμίσιν τοῦ περὶ συν-εταιρισμῶν νόμου. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο θέλει στραφῇ ἰδίᾳ κατὰ τῶν θρησκευτικῶν ταγμάτων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶνε σωματεῖα μὴ ἀνεγνωρισμένα καὶ δὲν δύναται νὰ τοῖς ἐπι-τραπῇ νὰ δαπανῶσι χρήματα πρὸς βλάβην τοῦ καθεστώτος πολιτεύματος. Ἀλλ' αἱ μασσωνικαὶ Στοιὰ μὴπως εἶνε καὶ ἐν Γαλλίᾳ σωματεῖα ἀνεγνωρισμένα; Εἶνε ὅμως ἄθεα, καὶ δι' αὐτὸ οἱ Γάλλοι κυβερνῶνται, ἀντὶ διαγμοῦ, ἀνακοινώνουν εἰς τὰ μέλη των τὰ κατὰ τῶν θρησκευτικῶν ταγμάτων μέτρα. Αἱ αὐτὸ τὸ ἀτυχὲς Γαλλικὸν ἔθνος πηγαίνει τόσον καλὰ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 13 Ὀκτωβρίου

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Τιτον Κορ. Γ'. 8—15

Τὸ Εὐαγγέλιον Λουκ. Η'. 5—15

Κυριακὴ 24 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἀπόστολος Γαλάτ. Α'. 11—20

Τὸ Εὐαγγέλιον Λουκ. Η'. 27—39.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Υ—Σ μ. μ.

Σαββάτῳ 16 Ὀκτωβρίου Εὐσ. Μανθόπουλος

Κυριακῇ 17 » Πανάρ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης 4—Σ μ. μ.

Κυριακῇ 17 Ὀκτωβρίου Τιμόθεος Ἀναστασίου

Ἐν τῷ Ναφ τῆς Χρυσοσπηλαιωτέσεως

Πέμπτῃ 21 Ὀκτ. (6 1) 2—7 1) 2 μ. μ.) Εὐσ. Μανθόπουλος.

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεὶ

Υ—Σ μ. μ.

Σαββάτῳ 16 Ὀκτωβρίου Δ. Παπαδόπουλος.

Πέμπτῃ 21 » Τιμόθ. Ἀναστασίου

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 28, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Τυπογραφεῖον Ἀριστομένους Ζ. Διαληνσμά